

СТОЯН МИХАЙЛОВСКИ

ЧЕРЕША И КЪПИНА

chitanka.info

Еднъжки, из една градина,
черешата отправила към горската къпина
това послане: — В недостъпните скали,
 между трънаци и бодли,
 що си се скрила,
 къпино мила?...

Какви намерваш радости в онази глухота,
 в онази дива висота,
 в онази грозна самота?...

Обичат те човеците премного, сладкий плоде,
но кой ли там при теб решил се би да ходи?
Не виждаш ли, че всеки се бои от пустота
 планинска,
че всеки търси веселост градинска?
Защо не се откажеш най-подир
 от саможивство?... В Божий мир
добър живот е само питомний живот!... Защо
 не додеш в нашата градина
да станеш като мене питомно дърво?
— Не искам — отговорила балканската къпина, —
живот не искам питомен, недей ме увещава,
 недей ме съблазнява...

Градинска питомност знам аз във що се състои:
 на всякакви гладници,
на люде, по-грабливи и от хищни птици,
да даваш всекидневно плодовете си;
и накрай, кога ти се наситят,
да те изтръгнат, да те запокитят
 там, на сметта!...

Човека аз познавам: той се скоро отвращава
 от всичко на света —
от туй, което даже наслаждение му дава!
 Спокойна за да бъда аз всегда^[1],
с човеците да имам работа не ща:
 ще си стоя тук, в планината,

с едничка вяра — с вяра на Твореца в добрината!

*Тоз, който за отличия, за почести ламти,
с главата си кога да е за тях ще заплати!*

[1] [Всегда \(рус.\) — винаги.](#) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.